

ת"פ (תל אביב) 49244-04-23 - מדינת ישראל נ' ס.ל. חרוב לעבודות בניין וגמר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 49244-04-23 מדינת ישראל נ' ס.ל.
חרוב לעבודות בניין וגמר ואח'

לפני כבוד השופטת רונית סגל

בעניין: המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד

נגד

הנאשמים
1. ס.ל. חרוב לעבודות בניין וגמר
2. יוסף חרוב

גזר דין

1. כעולה מכתב האישום המתוקן וצרופותיו, הנאשמת 1 הינה חברה העוסקת בעבודות בניה שונות ברחבי הארץ (להלן - **החברה**) והנאשם 2 הוא בעל החברה ומנהלה. בעקבות ביקורות שנעשתה באתר הבנייה ברעננה, ולאור ממצאי ליקויי בטיחות שנמצאו באתר, הוטל ביום 13.6.22 צו בטיחות מס' 116902 המורה על הפסקת העבודה באתר כולו (להלן - **צו הבטיחות**).

2. ביום 24.2.25 הורשעו הנאשמים, בהתאם להודאתם, בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום. הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של אי קיום צו הבטיחות, בעבירות לפי סעיפים 7(א) ו-8(ב) לחוק אירגון הפיקוח על העבודה, התשי"ד-1954 (להלן - **חוק הפיקוח על העבודה**) - עבירה אחת. הנאשם 2 הורשע על פי הודאתו, בעבירה של הפרת חובת הפיקוח ואי קיום צו הבטיחות, בעבירות לפי סעיפים 7(א), 8(ב) ו-36(ה) לחוק הפיקוח על העבודה - עבירה אחת.

3. כתב האישום הוגש אף כנגד הנאשם 3, מר מיכאל סוויד, אולם טרם ניתנה הכרעת דין בעניינו.

4. הצדדים הגישו טיעונים לעונש.

תמצית טענות הצדדים

5. **המאשימה** טענה, כי מדובר בדיני הבטיחות בעבודה אשר נועדו לטובתם והגנתם של העובדים ועוברי אורח, האקלים הבטיחותי הרעוע הפך ל"מכת מדינה", מדובר בערך חברתי מהמעלה הראשונה, רבות מן העבירות מוגדרות "כאחריות קפידה". באתר נמצא מספר עבירות חמורות המסכנות חיים, הפרה של צו הבטיחות במועדים שונים שבהם התגלו עבירות חוזרות, העסקה של עובדים בגובה ללא רתמות ובביצוע עבודות חשמל ללא ניתוק של מקור אספקת המתח. מדובר בעבירות שכל אחת מהם מהווה סכנה בפני עצמה והיתה עלולה להביא לפגיעה ממשית בעובדים. עצם העובדה שלא נפגעו עובדים בפועל, אינה מאיינת את הפגיעה בערך החברתי המוגן. כמו כן, יש להתייחס לשיקול הכלכלי, קרי הרצון להפחית את עלויות הבנייה ובכלל זה, את העלויות הכרוכות בבטיחות העובדים.

6. הקנס המקסימלי לגבי העבירות הוא - 29,200 ₪ ומתחם הענישה הינו בין 30% ל-60% מגובה הקנס המקסימלי. לגבי הנאשמת 1 מתחם הענישה הוא בין 16,060 ₪ לבין 18,980 ₪ ולגבי הנאשם 2 מתחם הענישה הוא בין 11,680 ₪ לבין 17,520 ₪. מדובר בעבירות חמורות שהיו עלולות לגרום לפגיעה בשלמות גופם של העובדים, ובמספר רב של ביקורות שנעשו שאף הוטל קנס מנהלי קודם בגין העבירה הספציפית, ולפיכך יש לתת קנס משמעותי. יחד עם זאת, לאור העובדה כי הנאשמים נעדרו עבר פלילי והודו בהזדמנות הראשונה ובכך חסכו זמן שיפוטי יקר, יש להטיל על הנאשמת 1 קנס בסך של 17,520 ₪ ועל הנאשם 2 קנס בסך של 14,600 ₪ והתחייבות של כל אחד מהנאשמים להימנע מביצוע העבירות למשך 3 שנים.

7. **הנאשמים** טענו, בהתייחס למתחם הענישה כי אין להעניש אדם מעבר לאשם הנובע ממעשהו, בנסיבותיו המיוחדות, של אותו מעשה. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות הנדונות נעה בין 25% ל- 50% ובהתייחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, במקרה זה, לא התבצע תכנון מקדים או שיקול כלכלי. אין בעבירת הבטיחות כל אינטרס או רווח כלכלי. מידת השליטה של הנאשם 2 מוגבלת, קשה ולעיתים בלתי אפשרי לקיים פיקוח ישיר ומתמיד אחר עבודות הבנייה המבוצעות, בפרט כאשר מדובר במספר אתרי בניה בהן פועלת החברה. עיקר האחריות רובצת על שכמו של מנהל העבודה (הנאשם 3). מדובר באתר בניה בו עבדו מספר רב של עובדים בהעסקה ישירה ובאמצעות קלבני משנה, ועל אף המדיניות הברורה והחד משמעית של הנאשמת והנחיה דווקנית של הנאשם 2, וחרף המצאותו של מנהל העבודה באתר (הנאשם 3), הופר צו הבטיחות שהוצא.

8. בניגוד לטענות המאשימה, לא נמצאו באתר "מספר עבירות חמורות ומסכנות חיים" ואין לדברים אלה זכר בכתב האישום המתוקן. לא הופר צו הבטיחות במועדים שונים, אלא במועד אחד בלבד, לא "נתגלו עבירות חוזרות, העסקה של עובדים בגובה ללא רתמות". אין זכר לדברים אלה בכתב האישום המתוקן. הנאשמים עוסקים בתחום הבנייה למעלה מ-20 שנה ונעדרו עבר פלילי וזו הסתבכותם הראשונה עם החוק. הנאשמים מתנגדים לטענה ולפיה הוטל קנס מנהלי קודם בגין העבירה הספציפית שכן אין לדברים אלה זכר בכתב

האישום המתוקן. הנאשמים קיבלו אחריות על מעשיהם, הודו בעבירה המיוחסת להם, התנצלו ובכך חסכו בזמן שיפוטי יקר. הנאשמים פעלו לתקן את המחדל, בד בבד עם תיקון הליקויים וביטול צו הבטיחות שהוצא. הנאשם 2 אף פעל לתיקון האקלים הבטיחותי באתרי הבנייה בהם החברה פועלת ואף חידד נהלי העבודה בכל האתרים. בכך יש כדי להצדיק תוצאה של אי הרשעה. הרשעה פלילית תצמיד לנאשמים אות קלון, הרשעה לבדה עלולה לחשוף את הנאשמת 1 לסנקציות כלכליות מרשם הקבלנים ולהוביל לפגיעה קונקרטית ורגולטורית עד כדי שלילת רישיון הנאשמת 1. בהתייחס לנאשם 2, הרשעה פלילית כשלעצמה עלולה לגרור פגיעה במשלח ידו ובמטה לחמו, כמנהל הנאשמת 1. למצער, יש להעמיד את העונש ברף הנמוך.

9. בשיקולי גזירת העונש יש להתחשב בכך שהנאשמת 1 מהווה מקור פרנסה עיקרי של הנאשם 2 ומשפחתו בג'לג'וליה, כמו גם מקור פרנסה לעובדים רבים וספקי שירותים. הנאשמת 1 תומכת במעוטי יכולת בכפר ומסייעת לסטודנטים בתשלום שכר לימוד. הנאשם 2 פועל רבות לטובת קהילת הכפר ואף מתנדב באופן פעיל כממלא מקום ראש מועצת ג'לג'וליה, ללא שכר.

10. יש לקבוע את מתחם הענישה לנאשמת 1 בטווח שבין 25% ל- 50% ויש להשית על הנאשמת 1 קנס ברף הנמוך של המתחם שלא יעלה על 7,300 ₪. בהתייחס לנאשם 2- יש לקבוע את מתחם הענישה בטווח שבין 12.5% ל- 25% ויש להשית על הנאשם 2 קנס ברף הנמוך של המתחם שלא יעלה על 3,650 ₪.

דיון והכרעה

11. ביום 10.1.12 פורסם תיקון מספר 113 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, (להלן - **חוק העונשין**) בדבר "הבניית שיקול הדעת המשפטי בענישה", אשר חל בענייננו.

12. העיקרון המנחה בענישה, כפי שנקבע בסעיף 40 בלחוק העונשין, הוא כדלקמן:

"העקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (בסימן זה - העקרון המנחה)"

ראו: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013) (להלן - **עניין סעד**); ע"פ (ארצי) 32385-05-14 שמש חי אחזקות בע"מ - מדינת ישראל (13.8.15); ע"פ (ארצי) 11221-06-14 סעדיה יוסף - מדינת ישראל (29.3.17).

13. בנוסף, הוראות הסעיף מפרטות מנגנון תלת שלבי שעל בית הדין לבחון בבואו לגזור את

העונש ההולם את העבירה. בעניין סעד, מפרט ומבהיר בית המשפט העליון בהתייחס למנגנון התלת-שלבי שיצר המחוקק לגזירת העונש:

"בתיקון 113 קבע המחוקק מנגנון תלת-שלבי לגזירת העונש. בשלב הראשון - המקדמי, נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה. במידה ומדובר בכמה עבירות, על בית המשפט לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים. אם מדובר באירוע אחד, ימשיך בית המשפט 'כרגיל', אל שני השלבים הבאים (קרי, יקבע מתחם ענישה לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות הקשורות לאותו אירוע (סעיף 40 יג(א) לחוק העונשין)). לעומת זאת, במידה ובית המשפט מצא כי בעבירות שבהן הורשע הנאשם מדובר בכמה אירועים, יקבע עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן יוכל לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40 יג(ב) לחוק העונשין); בעקבות המסקנה שהתקבלה בשלב הראשון ימשיך בית המשפט לשני השלבים הבאים: בשלב השני קובע בית המשפט מתחם ענישה ראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה; ובשלב השלישי נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן גוזר בית המשפט על הנאשם עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע בשלב השני (אלא אם מתקיים אחד משני חריגים שיפורטו להלן)."

14. עוד צוין באשר לנסיבות הנבחנות כדלהלן:

"כאן המקום לציין כי הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה הנבחנות בעת קביעת מתחם הענישה (כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין), והנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הנבחנות בגזירת העונש (כמפורט בסעיף 40יא לחוק העונשין) אינן רשימה סגורה, ואין בנסיבות שציין המחוקק ופרטן במפורש, כדי לגרוע מסמכות בית המשפט לשקול נסיבות נוספות (סעיף 40יב לחוק העונשין)."

15. כאמור, קיימים שלושה שלבים במנגנון גזירת העונש. **בשלב ראשון**, יש לבחון האם מדובר באירוע אחד או מספר אירועים נפרדים, האם הנאשם הורשע במספר עבירות או בעבירה יחידה. ככל שמדובר במספר עבירות יש לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או אירועים נפרדים. ככל שמדובר במספר אירועים, יש לקבוע עונש הולם לכל אירוע בנפרד או עונש כולל לאירועים כולם בהתאם לסעיף 40 יג(א)(ב) לחוק העונשין. **בשלב השני** נדרש קביעת מתחם הענישה, בהתאם לסעיף 40 ג(א) לחוק העונשין. בתוך כך, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה. הנסיבות האישיות של הנאשם אינן נשקלות בשלב זה, ואלה יבואו במסגרת קביעת העונש המתאים בתוך מתחם הענישה. **בשלב השלישי** יש

לגזור את עונשו של הנאשם בתוך המתחם שנקבע. לשם כך, רשאי בית הדין להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כגון נסיבות חייו של הנאשם.

השלב הראשון- מספר האירועים

16. בעניינו, אין מחלוקת כי מדובר באירוע אחד ובעבירה אחת לכל אחד מהנאשמים. בהתאם לכתב האישום המתוקן והכרעת הדין שניתנה ביום 24.2.25, לכל אחד מהנאשמים מיוחסת עבירה אחת. לנאשמת 1 - עבירה של הפרת צו הבטיחות בעבודה ולנאשם 2 - הפרת חובת פיקוח בהתאם.

השלב השני- מתחם הענישה ההולם

17. השלב השני בגזירת הדין הוא קביעת מתחם הענישה ההולם בתוך תקרת העונש המקסימלית. מתחם הענישה יקבע תוך התחשבות בכך שהמדובר באירוע אחד המכיל בחובו עבירה אחת שנעברה על ידי כל אחד מהנאשמים.

18. קביעת מתחם הענישה קבוע בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין הקובע כך:

"בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעקרונות המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40 ט".

19. בפסיקה (ר' תפ (ת"א) 57287-04-19 מדינת ישראל - אלברטו גבסו ובניו בע"מ (5.1.23)) נקבעו אמות המידה אשר יסייעו לקביעת מתחם הענישה ואלו הן: הערך החברתי אשר נפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנהוגה; נסיבות הקשורות לביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40 ט' ובהן הנזק שצפוי להיגרם מביצוע העבירה; הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה; יכולת הנאשם להבין את אשר הוא עושה וכדומה. עם זאת, הנסיבות האישיות של הנאשם אינן נשקלות בשלב זה, ואלה יבואו במסגרת קביעת העונש המתאים בתוך מתחם הענישה, אך לא בקביעת המתחם עצמו.

20. הערך החברתי המוגן העומד ביסוד העבירות בתחום הבטיחות בעבודה, הינו מתן הגנה לעובדים. יפים לעניינינו הדברים אשר נפסקו בעניין ע"א 7130/01 סולל בונה בניין ותשתית בע"מ נ' תנעמי (1.10.13):

"..הרציונל המונח ביסוד פקודת הבטיחות בעבודה ותקנות הבטיחות בעבודה הוא לספק סביבת עבודה בטוחה ולהגן על חייו ושלמות גופו של כל מי שנמצא במקום העבודה לצורך עבודתו, בין אם הוא עובד ובין אם הוא קבלן עצמאי.."

עוד נפסק:

"...בית הדין קמא לא ייחס את החשיבות הראויה לתכליתה של חקיקת הבטיחות, היינו: הצורך למנוע תאונות בעבודה, וכפועל יוצא מכך להגן על חיי העובדים ולצמצם את התוצאות הכלכליות החמורות של פגיעות בעבודה (כגון: פגיעה ביכולתו של האדם להתפרנס בכבוד, עלות אובדן ימי עבודה, עלות מתן תשלומים לנפגע ולתלויים בו והנטל על המוסד לביטוח הלאומי ועל מערכת הבריאות לטפל בנפגעי תאונות עבודה ושיקומם)...."
[דב"ע (עבודה ארצי) 8-3/נז מדינת ישראל- קיבוץ יחיעם (19.2.98)].

21. אין להתעלם מכך שהעבירות בהן הורשעו הנאשמים נועדו למנוע חשיפתם של העובדים לסכנות הקיימות באתרי הבנייה.

22. נסיבות ביצוע העבירה- לא נטען, שביצוע העבירה הוביל לפגיעה בפועל בעובדים, אולם מדובר בעבירות שעלולות היו לגרום לפגיעה בעובדים ובמזל רב לא התרחשה פגיעה שכזו. אין להקל ראש בעבירות מסוג זה ויש לראות בחומרה רבה אי ציות לכללי הבטיחות בענף הבנייה. אין כל מקום להתעלמות מהוראות הדין, תוך סיכון העובדים באתר.

23. המאשימה טענה שיש לנאשמים רוח כלכלי ממעשיהם, אולם במקרה זה, לא נראה כי הרווח הכלכלי עמד במהות העבירה של בטיחות בעבודה בה הואשמו הנאשמים. לא מדובר בעבירות בעלות פן כלכלי טהור (ר' דיון (ארצי) 2-8-7 **החברה לבנין ולעבודות ציבוריות מיסודו של סולל בונה בע"מ - מדינת ישראל**, פד"ע א(1) 033). אילו היה מדובר על עבירה בעלת פן כלכלי היה מצופה הוכחת שיטה או לכל הפחות, מגמה בהתנהלות הנאשמים אשר בגינה הנאשמים עשויים היו להרוויח מאי תיקון ליקויי הבטיחות. אולם שעה שמדובר באישום של עבירה אחת לכל אחד מהנאשמים, לא סביר כי מדובר בעבירה בעלת פן כלכלי. למצער, היה על המאשימה להוכיח שהמניע שעמד בראש מעייניהם של הנאשמים הוא השיקול הכלכלי, אולם טענה זו כאמור, אינה סבירה בנסיבותיו של המקרה דנן.

24. בהתייחס לטענת הנאשמים לאי הרשעה- הרשעה היא הכלל ואי הרשעה היא החריג (רע"פ 1201-12 **יוסף קטיעי נ' מדינת ישראל** (9.1.14)) אי הרשעה שמורה למקרים בהם הדבר נדרש משיקולי שיקום או שצפוי נזק כבד מעבר להרשעה עצמה ובגינה. הנאשמים לא הוכיחו כי מתקיימות נסיבות חריגות בעניינם בהקשר זה. "אות הקלון" הנובעת מההרשעה אינה נסיבה המצדיקה כשלעצמה אי הרשעה.

25. הטענה שהרשעת החברה עלולה לחשוף את החברה לסנקציות מנהליות מרשם הקבלנים ולפגיעה קונקרטית רגולטורית עד כדי שלילת רישיון החברה היא בגדר ספקולציה בלבד ולא הוכחה. אין זה מתפקידו של בית הדין להחליף את שיקול דעתו של הרגולטור ולהמנע מהרשעה אך משום האפשרות שהמאסדר יחליט לנקוט בסנקציה החמורה ביותר מבחינת החברה. בכל מקרה, שיקול דעתו של רשם הקבלנים כפוף לכללי מנהל תקין ולביקורת

שיפוטית.

26. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בתחום הבטיחות בעבודה נעה בין 25% ל-50% מגובה הקנס המקסימלי (ר' ת"פ (תל אביב-יפו) 57287-04-19 **מדינת ישראל - אלברטו גבסו ובניו בע"מ** (גזרי דין מיום 21.3.23; ו-5.1.23); ת"פ (באר שבע) 55206-06-18 **מדינת ישראל - אסום - חברה קבלנית לבנין בע"מ** (24.8.22); ת"פ (חיפה) 35285-06-18 **מדינת ישראל - ותד עבד אל והאב** (21.11.21)).

27. במסגרת השיקולים יש להתייחס למצב הכלכלי של הנאשמים לצרכי קביעת מתחם עונש הקנס ההולם (ר' סעיף 40 לחוק העונשין). עם זאת, בעניינו, הנאשמים לא טענו כל טענה בעניין זה ועל כן, שיקול זה לא נלקח בחשבון בעת קביעת מתחם הענישה ההולם.

28. בהתחשב בשקילת נסיבות במקרה, בהתייחס לנאשמת 1- אני סבורה כי מתחם הענישה הנהוג, בשיעור 25% עד 50% מגובה הקנס המרבי הקבוע בדין, הולם את נסיבות המקרה שלפני. בהתייחס לנאשם 2- חלקו של נאשם 2 כמנהל ובעלים של התאגיד, מצומצם יותר משל התאגיד עצמו (ר' תפ (חי') 14802-04-17 **מדינת ישראל - אלום רמות בע"מ** (28.5.20)). לפיכך אני סבורה כי מתחם הענישה הנהוג, בשיעור 15% עד 25% מגובה הקנס המרבי הקבוע בדין, הולם את נסיבות המקרה שלפני.

29. לאור האמור לעיל, מתחם הענישה ההולם עבור הנאשמת 1 יעמוד בטווח שבין 25% ל-50% ובהתאם, סכום הקנס יעמוד בטווח שבין 7,300 ₪ לבין 14,600 ₪. בהתייחס לנאשם 2 יעמוד מתחם הענישה בטווח שבין 15% ל-25% ובהתאמה סכום הקנס יעמוד בטווח שבין 4,380 ₪ ל-7,300 ₪.

קביעת העונש ההולם

30. לאחר שנקבע מתחם הענישה ההולם למעשה העבירה, יש לגזור את העונש המתאים בתוך המתחם. לשם כך, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40 ג(ב) לחוק העונשין כדלקמן-

"בתוך מתחם העונש ההולם, יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40 י"א, ואולם בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור, לפי הוראות סעיפים 40 ד ו-40 ה".

31. הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, מפורטות בסעיף 40 י"א לחוק העונשין.

32. התחשבתי בכך שהנאשמים הכירו באחריות לעבירות והודו בביצוען בהזדמנות הראשונה

וחסכו זמן שיפוטי יקר. בנוסף, מדובר בנאשמים נעדרים עבר פלילי רלוונטי.

33. אשר לטענות הנאשמים שנטענו בעלמא במסגרת הטענות לעונש ולא גובו בראשית ראיה ולו לכאורה, במסגרתן נטען כי הנאשמת 1 תומכת במעוטי יכולת בכפר, מסייעת לסטודנטים בשכר לימוד, הנאשם 2 פועל ומתנדב לטובת הכפר ועוד. אין בידי לקבל טענות אלו משלא הוכחו על ידי הנאשמים לפיכך, דין להידחות.

34. בהמשך לדיון שלעיל ולשיקולים שפורטו, אני קובעת כי על הנאשמים לשלם את הקנסות שלהלן:

קנס של 10,000 ₪ לנאשמת 1 בגין עבירה לפי סעיפים 7(א) ו-8(ב) לחוק הפיקוח על העבודה. הנאשמת 1 תשלם את הקנס ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ועוקבים. התשלום הראשון ישולם עד ליום 1.6.25 וכל הראשון לחודש. היה ולא ישולם תשלום מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיד.

קנס של 6,000 ₪ לנאשם 2 בגין עבירה של הפרת חובת הפיקוח ואי קיום צו הבטיחות, בעבירות לפי סעיפים 7(א), 8(ב) ו-36(ה) לחוק הפיקוח על העבודה. הנאשם 2 ישלם את הקנס ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ועוקבים. התשלום הראשון ישולם עד ליום 1.6.25 וכל הראשון לחודש. היה ולא ישולם תשלום מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיד.

35. כמו כן יחתמו הנאשמים על התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעו למשך שלוש שנים ממועד מתן גזר הדין, שאם לא כן, יוטל עליהם הקנס המירבי לאותה העבירה.

36. ההתחייבויות החתומות יוגשו למזכירות בית הדין עד ליום 1.6.25 שאם לא כן, ניתן יהיה לעצור את הנאשם 2 ולהביאו בפני שופט לצורך מתן התחייבויות אלה.

37. בהתאם להסכמת הצדדים, גזר הדין ישלח לצדדים באמצעות הדואר.

זכות ערעור לבית הדין הארצי תוך 45 ימים ממועד המצאת גזר הדין.

ניתן היום, י"ח ניסן תשפ"ה, 16 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.